

PROP DE VOSALTRES

Les obres de misericòrdia (III)

La tercera de les obres materials de misericòrdia és **Donar de beure a l'assedegat**. Segurament la pràctica habitual d'aquesta activitat, en els nostres ambients de societat desenvolupada, sembla un anacronisme. Ens és normal tenir i usar l'aigua a les nostres llars i a les nostres ciutats. És fàcil obrir l'aixeta o contemplar les abundants fonts públiques. No sembla que ningú necessiti l'aigua per poder viure i, no obstant això, tots reconeixem el valor fonamental d'aquest element per a una existència digna. Estem parlant ara de la gran quantitat de pobles, en l'anomenat tercer món, que no tenen aigua o que han de recórrer molts quilòmetres per aconseguir-la.

És una obra de misericòrdia que ens planteja una reflexió sobre el nostre món i les actituds de solidaritat entre nacions, amb vista a aconseguir un desenvolupament integral per a tothom. Sense aigua no hi ha vida, i abunden els pobles que no en poden beure ni emmagatzemar-la; els falten les estructures bàsiques per poder beneficiar-se'n. Tots teniu a la retina imatges de nens esquelètics transportant aigua per subsistir. I són fotos d'ara mateix, no d'un passat llunyà. En l'encíclica *Laudato si'* el papa

Francesc ens recorda aquesta crua realitat, quan compara països rics i països pobres, i ens convida a una globalització de la caritat. Els cristians necessitem elevar la nostra mirada i contemplar les enormes dificultats i mancances de molts germans nostres que no poden viure. La comoditat que ens envolta no pot fer-nos oblidar el patiment dels altres. És una crida a actuar, des d'un compromís personal, però sobretot, com a obligació social.

Recordeu els textos de la Bíblia, quan narren les vicissituds del poble d'Israel pel desert demanant a Déu aigua amb insistència. Són frases punyents. O els textos dels profetes, en els que s'utilitza l'aigua com a símbol de vida i proximitat de Déu. O el

«dóna'm de beure» de Jesús a la samaritana, en la seva trobada al costat del pou de Jacob.

A tots, us demano la col·laboració amb les institucions que ens sensibilitzen davant aquesta realitat. O amb els missioners que lliuren la seva vida en aquest servei. O amb molts altres voluntaris que dediquen part del seu temps a disminuir els efectes de la falta d'aigua.

La tercera de les obres espirituals de misericòrdia és **Corregir el qui erra**.

Cada un de nosaltres pot simultaniejar diferents situacions personals. Com a pares, germans o amics. Com a companys de treball o com a directius o dirigits. I a tot arreu ens trobem amb les degudes correccions,

denúncies, amonestacions o crítiques al procedir propi o aliè. L'activitat que manifesta aquesta obra és ambivalent: podem ser subjectes de corregir a qui manté un comportament inadequat o, davant els nostres errors, podem acceptar la correcció d'un altre. En tots dos casos, necessitem posseir una gran maduresa perquè l'altre se senti estimat amb les nostres paraules de correcció o poder agrair des del profund del nostre interior l'interès de l'altre quan desitja que prenguem un bon camí.

Recordeu les constants correccions que Moisès i Aaron feien al seu poble. Llegiu les dures frases dels profetes perquè ningú es desviés del camí de l'acceptació del dret i de la justícia per a tots, especialment dels més febles. El mateix Jesús dirigeix frases de correcció als seus pares, Josep i Maria, als Apòstols o a qualsevol persona preocupada només per les normes, pels diners o per la influència social.

Us convido a mirar al vostre voltant. Hi ha molts grups que apliquen la revisió de vida. Corregixen i es deixen corregir. Actuen buscant sempre la fraternitat.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Formació de catequistes

La tarda del dissabte 27 de febrer, a l'Acadèmia Mariana, una trentena de catequistes del Bisbat es van trobar per a una trobada formativa.

El dissabte, Mn. Víctor Martínez ens va fer reflexionar sobre el Perdó de Déu, tan present actualment tant per ser l'Any de la Misericòrdia, com perquè els infants que fan segon curs de catequesi ara ho estan treballant i aviat el celebraran per primera vegada per tal d'arribar nets de cor i rebre a Jesucrist per primera vegada.

Després el P. Alexis Bueno, sj, ens va parlar del Tridu pasqual, festa

que resulta molt difícil d'explicar als infants per la seva abstracció i la profunditat religiosa i de fe que s'ha

de tenir. Van ser tres hores que es van fer molt curtes i amb ganes de repetir.

La propera trobada serà el 9 d'abril, matí de recés, que si Déu vol, ens el dirigirà el bisbe Salvador.

El Sant Crist de Gràcia ens agermana als seus peus

Amb motiu de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, el diumenge 6 de març a la Granadella es va fer el Viacrucis, presidit per Mons. Salvador Giménez, acompanyat pel rector de la paròquia, Mn. Jaume Melcior, i mossens vinguts dels pobles de Juncosa, Llardecans, Lleida, Navarra...

El Viacrucis va ser participat per lectors i cors parroquials dels pobles de Juncosa, els Torms, el Soleràs, Granyena de les Garrigues, Sarroca de Lleida, Torrebesses, Bellaguarda, Bovera, la Granadella, Llardecans, Maials i Almatret.

El Temple Jubilar de la Granadella de gom a gom. Silenci, pregària, germanor. Amb la mirada fixa en Jesús vam poder sentir l'amor de Déu-Pare misericordiós.

Després del Viacrucis el petit cor de la Granadella va cantar el *Miserere*. A continuació va començar la processó.

La banda de la Soledat de Tarragona va retre homenatge al Sant Crist de Gràcia i el va acompanyar amb música tota la processó. En acabar el recorregut pel poble, el Sr. Bisbe ens va transmetre un missatge preciós, referent a la paràbola del fill pròdig. El Pare Déu estima sempre a les seves criatures i no les abandona quan es rebel·len. Fa una crida a analitzar la nostra consciència, mirar el nostre veritable rostre interior i a deixar-nos abraçar per Déu-Pare. Acte seguit es va passar a venerar la imatge del Sant Crist de Gràcia, tot cantant els goigs del Sant Crist.

Dolors Esteve

Trobada de famílies a Cappont

Un cop al mes, la Unitat Pastoral de Cappont, formada per les esglésies de Sagrada Família, Santa Teresa Jornet i l'ermita de Granyena, organitza un espai de trobada per a les famílies que participen de la preparació del sagrament de l'Eucaristia.

Es tracta d'un espai on les famílies poden participar de forma directa, de la formació dels seus fills. És un moment que amplia la Catequesi infantil a les famílies. En la darrera trobada pares i fills van participar en dues dinàmiques diferents. En aquestes vam veure com l'amor és l'ingredient que uneix la família i fa que valgui la pena lluitar per

superar les dificultats. Els infants, a través del joc, van adonar-se que és necessari tenir a prop persones a qui estimar i sentir-se estimat.

Després de les dinàmiques paral·leles, pares i fills es van retrobar per explicar-se què havien fet. A continuació, van poder compartir amb tot el grup, allò que havien parlat. I ho van fer d'una forma ben curiosa: triant d'una panera de fruites, aquella que podien identificar amb la pròpia família. I explicant a la resta, els motius. De forma ben dolça ens vam acomiadar fins a la propera trobada.

Unitat Pastoral de Cappont

Nou vicedegà de la Facultat Antoni Gaudí

Mn. Joaquim Blas, rector de les parròquies de la Mare de Déu de la Mercè a Almacelles i de l'Assumpció de Maria a Sucs, ha estat nomenat vicedegà de la Facultat Antoni Gaudí de Barcelona. Mn. Blas és professor ordinari d'Història de l'Església a la Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes i professor de patologia a l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL). Actualment també imparteix un curs d'especialització a la Facultat de Teologia de Catalunya sobre Bíblia i Pares de l'Església.

Mn. Blas assegura que «no esperava veure el meu nom escollit i m'agradaria poder col·laborar en revifar l'estimació, de la nostra cultura, per les fonts històriques i teològiques de la fe». El rector d'Almacelles i Sucs assegura que afronta aquesta nova responsabilitat amb «confiança, ja que si ens volem saber a les mans de Déu, hem de cultivar sempre la confiança». I també ho fa amb responsabilitat «sent conscient que el Senyor i la seva Església m'acompanyen».

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Fidelitat de l'amor

En l'anterior meditació vam reflexionar sobre les importants promeses que els pares fan als nens, desitjats en l'amor i concebuts en el ventre matern.

Podem afegir que, ben mirat, tota la realitat familiar està basada en la promesa, es pot dir que la família viu de la promesa d'amor i de fidelitat que l'home i la dona es fan l'un a l'altre. Comporta el compromís d'acollir i educar els fills, però es duu a la pràctica també cuidant-se dels pares ancians, protegint i cuidant els membres més febles de la família,

ajudant-se mútuament a desenvolupar les qualitats pròpies i a acceptar les limitacions pròpies. I la promesa matrimonial s'allarga fins a compartir les joies i els sofriments de tots els pares, mares, fills, amb una generosa obertura a la convivència humana i al bé comú.

Sí, estimats germans i germanes, la fidelitat és una promesa de compromís que es compleix en ella ma-

teixa, creixent en l'obediència lliure a la paraula donada. La fidelitat és una confiança que «vol» ser realment compartida, i una esperança que «vol» ser conreada conjuntament.

La fidelitat a les promeses és una obra mestra de la humanitat! Cap relació d'amor —cap amistat, cap forma de voler el bé, cap felicitat del bé comú— no abasta la grandesa del nostre desig i de la nostra esperan-

ça si no arriba a viure aquest miracle de l'ànima. Cap altra escola no pot ensenyar la veritat de l'amor, si la família no ho fa.

Germans i germanes, cal tornar l'honor social a la fidelitat de l'amor. No és casual que aquest principi de la fidelitat a la promesa de l'amor i de la generació estigui escrit en la creació de Déu com una benedicció perenne a la qual s'ha confiat el món.

La nostra fidelitat a la promesa està per sempre confiada a la gràcia i a la misericòrdia de Déu.

(*Dimecres, 21 d'octubre de 2015.*)

El P. Stefano Martoglio visita la comunitat salesiana de Lleida

La comunitat salesiana de Lleida ha rebut, del 7 al 9 de març, la visita de Stefano Martoglio, representant del rector major per a la regió mediterrània, Àngel Fernández Artime.

En la roda d'entrevistes ha pogut saludar i dialogar amb el bisbe Salvador i els diferents equips d'educadors que animen els projectes de l'obra salesiana a Lleida: el CRAE, la Inserció Sociolaboral, els Centres Oberts, les parròquies, etc. Amb les seves paraules ens convida a mirar el futur amb fe i valentia, i a continuar donant resposta a les necessitats dels joves, cada vegada més punyents. Al final de la visita ens ha deixat escrita la frase que Don Bosco deia sovint a les seves visites: «Preocupeu-vos dels pobres i Déu es preocuparà de vosaltres.»

REFLEXIONS

Sempre us he enyorat

És freqüent que els nois i les noies que en l'adolescència i primera joventut es consideren i viuen com a cristians es refredin la seva vida de fe en esdevenir adults, distanciant-se de la participació en els sagraments, deixant o reduint la pregària, abandonant grups eclesials on eren membres actius... No han perdut pas la fe, però aquesta s'ha afeblit, resta com somorta. Aquests joves lamenten la seva situació i ho atribueixen a la manca de temps, sobrecàrrega laboral, familiar, etcètera. Tanmateix...

Un home encara jove, entorn els quaranta anys, casat i amb fills, em deia que havia nascut i crescut en una família cristiana i que, en l'adolescència, havia participat en activitats de grups de joves cristians, assistit a recessos... Sempre s'ha considerat creient, però reconeix que la darrera dècada s'ha afeblit la seva vida espiritual. En l'explicació no es defensa ni s'excusa. «Aniré a trobar el meu Pare» (Lc 15,18). Reconeix la seva culpa: «Sé que he estat infidel a l'amor de Déu; la meua resposta s'ha anat fent tèbia, m'he allunyat de l'amor del Pare i dels ensenyaments de Jesús. Sabia, alhora, que havia de tornar a Ell perquè, encara que lluny d'una vida espiritual ferma i continuada i d'una pràctica religiosa coherent, jo sentia la presència de Déu en la meua vida. Havia tocat fons. Necessitava tornar-hi. Em van parlar d'una pregària diària *online* i vaig entrar-hi un dia i un altre. M'ajudà i va esdevenir necessària. Cada dia una estona per al Senyor. En recuperava la proximitat. Ell mai no havia marxat. Seguia al lloc de sempre. Jo havia de retornar-hi. Un mes després em vaig confessar: «Pare, em sap greu la meua deixadesa, la meua infidelitat, vull tornar a vós». «Pare, he pecat contra el cel i contra tu» (Lc 15,18). He volgut tornar a Déu no pas per por, sinó per amor. El sento una altra vegada molt a prop meu, com sé que Ell sempre ha estat. Ara, però, a més, em sento molt a prop d'Ell». «Aquest fill meu [...] ha tornat a la vida» (Lc 15,24).

Déu passa i torna a passar esperant el moment que el convidarem a aturar-se i li direm: «Pare, em sap greu haver-me allunyat, em sap greu haver-vos ofès. Sempre us he enyorat. Vull recuperar el nostre diàleg, la vostra presència en la meua vida». Convé demanar perdó i, recuperada la criatura neta i lliure, sentint-se pecador perdonat, tornar a començar.

Enric Puig Jofra, SJ

II Viacrucis de les confraries de Lleida

La Catedral Nova de Lleida va acollir la tarda del 5 de març, el II Viacrucis organitzat pel Secretariat Diocesà de Congregacions, Confraries i Germandats de la diòcesi de Lleida, amb la participació de gairebé totes elles, amb els seus penons i estandards propis.

S'inicià amb la trobada de les confraries a l'església de Sant Llorenç, per tal de recollir allí la imatge del Crist de l'Agonia per ser traslladat fins a la Catedral Nova. Fou recollida per membres de la confraria de la que n'és titular, organitzadora de la Processó del Silenci, acompanyada per les altres confraries i germandats.

Abans de la sortida, el rector de St. Llorenç, Mn. Francesc Xavier Jauset, féu una breu oració d'acollida.

Tot seguit s'inicià el trasllat fins a la Catedral, baixant amb el Sant Crist pel carrer la Palma, fins a arribar a la Porta Santa del carrer Almuñí Vell, on els esperava el bisbe Salvador, acompanyat per Mn. Gerard Soler i Mn. Vicenç Alfonso.

Després de passar la Porta Santa, s'inicià l'exercici del Viacrucis acompanyant el Crist de l'Agonia per l'interior de les naus, centrant les reflexions de cada una de les catorze estacions en l'Any de la Misericòrdia i tot seguit es procedí a l'adoració

de la Creu, cloent així aquest primer acte conjunt de les confraries de Lleida.

AGENDA

- ▀ **Diumenge, 3 d'abril.** Festa de la Divina Misericòrdia. A la Catedral:
 - 10.30 h, Eucaristia a TV2, presidida pel Sr. Bisbe.
 - 18.15 h, confessions i exposició del Santíssim.
 - 18.30 h, Sant Rosari. Coroneta. Acte de Consagració.
 - 19.30 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe.

- ▀ **Dilluns, 4 d'abril:**
 - Pelegrinatge diocesà a Roma.

- ▀ **Dimecres, 6 d'abril:**
 - 19 h, IREL. Curs Fe i Justícia. Taula rodona. Modera Xavier Pelegrí.

- ▀ **Dijous, 7 d'abril:**
 - 19.30 h, cicle sobre l'Autenticitat. «La revolució silenciosa de l'autenticitat» a càrrec de Mn. Ramon Prat, teòleg. A l'IEI.

- ▀ **Dissabte, 9 d'abril:**
 - La trobada de professors de Religió de Catalunya. Es fa a Barcelona i comença a les 10 h, al Col·legi la Salle, a la Bonanova.
 - 10 h, Recés de catequistes. Parròquia de Sant Ignasi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10, 4-10 / Lc 1,26-38]. L'Anunciació del Senyor; sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / Sl 92 / Jo 3,7-15]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / Sl 33 / Jo 3,16-21]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sant Joan d'Or-

ganyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5, 11-14 / Jo 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. St. Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia

COMENTARI

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leuia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. / Els càstigs del Senyor han estat severos, / però no m'ha abandonat a la mort. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, i / els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compartixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu regne. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bes-só, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (He 5,12-16)

Los apóstoles hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los fieles se reunían de común acuerdo en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, hombres y mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a la calle, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Mucha gente de los alrededores acudía a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos se curaban.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

Diga la casa de Israel: eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor; / el Señor es Dios, él nos ilumina. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la constancia en Jesús, estaba desterrado en la isla de Patmos, por haber predicado la palabra, Dios, y haber dado testimonio de Jesús.

Un domingo caí en éxtasis y oí a mis espaldas una voz potente que decía: «Lo que veas escríbelo en un libro, y envíalo a las siete Iglesias de Asia». Me volví a ver quién me hablaba, y, al volverme, vi siete candelabros de oro, y en medio de ellos una figura humana, vestida de larga túnica, con un cinturón de oro a la altura del pecho. Al verlo, caí a sus pies como muerto.

Él puso la mano derecha sobre mí y dijo: «No temas: Yo soy el primero y el último, yo soy el que vive. Estaba muerto y, ya ves, vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que veas: lo que está sucediendo y lo que ha de suceder más tarde.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados! quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor Mío y Dios Mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.» Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo tengáis vida en su nombre.

Una nova descripció de l'Església de Jerusalem presenta *els Apòstols obrant molts miracles* i els fidels *reunits unànimement* amb un testimoniatge de fidelitat a l'Evangelí tan clar que *ningú no gosava anar amb ells* sense un procés de conversió i incorporació eclesial.

L'Apocalipsi, llibre d'esperança, ens anima a resistir fidels davant tot opressor que vulgui allunyar-nos de la fidelitat primordial a Crist.

«*El dia del Senyor*» indica el Diumenge quan els cristians s'apleguen entorn de l'Eucaristia; el dia propici perquè *l'Esperit del Senyor s'apoderi del cristià fent-lo capaç d'escoltar el gran crit* que crida a *escriure això que veus i enviar-ho a les set Comunitats*: per evangelitzar tot el món donant testimoniatge de l'experiència cristiana viscuda.

A l'Evangelí la doble aparició del Ressuscitat als deixebles s'emmarca amb cronologia dominical: *el vespre d'aquell mateix diumenge i vuit dies més tard*. Als relats evangèlics els encontres amb el Ressuscitat són sempre en diumenge, *el primer dia de la setmana*, com a dada teològica.

Les portes tancades per por dels jueus subratllen la total iniciativa del Ressuscitat que supera tots els obstacles tant materials (*portes tancades*) com espirituals (incrèdilitat inicial).

Es destaca apològicament que uns atemoris no esdevenen apòstols intrèpids sense l'experiència d'un encontre real amb el Ressuscitat.

Els ensenyà les mans i el costat identificant-se amb el Crucificat que *estimà fins a l'extrem*.

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres: l'amor del Pare és la font única de la mateixa missió que Jesús rebé del Pare i el cristià rep del seu Senyor. Per això *Jesús alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant»* que us capacitarà per a l'exercici de la missió confiada. Els batejats compartim amb Jesús l'encàrrec de la missió i també l'ajut de la força de l'Esperit.

Mn. José Luis Arín